

Jesus og løvhyttefesten i Joh. 7

- aha-opplevelser om vann og lys

Når man leser fra Joh 7, kunne man gjerne bruke trommevirvler i bakgrunnen – det var spenningsfylte dager. Jesus pleide å dra til Jerusalem til løvhyttefesten, men denne gangen drøydde han før han dro – men han kom. Det var slett ikke ufarlig, for ”jødene sto ham etter livet”.

Det var glede og feststemning i Jerusalem, tusener hadde kommet for å feire høytiden – men det var mange som så etter Mesteren fra Nasaret og var skuffet over at de ikke fant ham. Men så kom han, og han gjemte seg ingenlunde. Han oppsøkte tempelet, og begynte å undervise. Snakk om å utfordre de religiøse lederne!

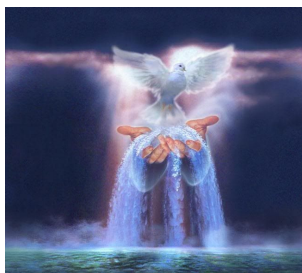
Messiasforventning

Litt om bakgrunnen. På slutten av Det gamle testamente dukker Løvhyttefesten opp i beskrivelsen av Jerusalems fremtidige herlighet i den messianske tid (Sak 14,16.19). Samtidig var det i Jesu samtid fokus på israellittenes utvandring fra Egypt og vandringen i ørkenen som en modell av Messias' nært forestående komme. Det var flere falske messiaser som under disse høytidsdagene gikk ut i ørkenen og forøkte å samle folk rundt seg, som om de var en ny Moses eller Josva. Med dette bakgrunnsteppet skjønner vi at folket knyttet en Messias-forventning til løvhyttefesten på denne tiden.

Jesu identitet ble diskutert: ”Er *han* den som skal komme eller skal vi vente en annen?” Det var mange meninger i følge Joh 7, og de ble ikke enige. Selv brødrene hans trodde ikke på ham. Jesus selv svarte ikke direkte – men det han sa og gjorde var likevel en sterk bekreftelse på at han var Messias. Det handlet om lys og vann.

Vann til dem som tørster

Hver dag under løvhyttefesten ble det båret en krukke med vann fra Siloadammen. Den ble satt på en hylle foran alteret ved siden av to sølvfat. Det ene fatet var til drikkeofferet med vin, det andre til vannofferet. En prest helte vannet fra krukka til sølvfatet som et offer og en bønn til Gud om at landet igjen måtte få regn. På denne tiden av året har det ikke regnet i Israel på seks måneder. Alt er tørt, og landet tørster etter regn.

På løvhyttefestens siste dag var ritualet litt annerledes. Ved soloppgang gikk prosesjonen til Siloadammen for å hente vannet og vannkrukka ble båret sju ganger rundt alteret, før vannet ble helt over i sølvfatet, slik gir det assosiasjoner til israellittene som den sjuende dagen hadde gått sju ganger rundt Jeriko, da de først kom til landet. Om deltakerne i vannbærerseremonien ble det sagt at de dro opp Den Hellige Ånd. Så stor var den religiøse entusiasmen under seremonien.

Den rabbiniske forståelsen av vannet som symbol på Ånden viser at Jesus taler inn i kjente forestillinger i Joh.7,39.

På denne siste dagen blir Jesus spurt om hvem han er. Johannes sier at Jesus sto fram og ropte: «Den som tørster, skal komme til meg og drikke! Den som tror på meg, fra hans indre skal det, som Skriften sier, renne elver av levende vann.» (Joh 7,37-38)

Jesus sier med andre ord at han er en kilde. Ikke en kilde for å slukke landets fysiske tørste, men en kilde som kan slukke folks åndelige tørst.

I det gamle testamentet blir Gud selv beskrevet som en kilde for tørste mennesker. Profeten Jeremia skriver om kilden: "For to onde ting har folket mitt gjort: De har forlatt meg, kilden med levende vann, og hugget seg brønner, sprukne brønner som ikke holder vann." (Jer 2:13)

På løvhyttfestens siste dag sier Jesus to viktige ting om seg selv. For det første at han er den som ble omtalt i Jeremia, hvilket betyr at han er Herren selv; kilden med levende vann. For det andre at det er mulig for Israel, som har falt fra Herren og derfor lider av åndelig tørst å komme tilbake til kilden.

Lys for dem som vandrer i mørket

Temaet lys spilte en viktig rolle i Løvhyttfesten på Jesu tid.

Hver kveld ble det tent fire kjempestore lysestaker (vel 20 m i høyden) i kvinnenes forgård i tempelet, mens levittene stod på trappen opp til mennenes forgård og sang salmer - det var kor og musikk.

Folket danset i det blafrende lyset fra de store lysestakene i tillegg til mange tente fakler – det var et lyshav! Lysene skulle minne om ildstøtten som brant for israelittene om natten i ørkenen (2 Mos 13,21 til 22).

I Johannes 8,12, som trolig også er en beretning fra løvhyttfesten, sa Jesus til dem: «Jeg er verdens lys. Den som følger meg, skal aldri vandre i mørket, men ha livets lys." Med dette viser Jesus tilbake til Det gamle testamente, hvor Messias blir omtalt som lyset. Jesaja skriver: "Reis deg, bli lys! For lyset ditt kommer, Herrens herlighet går opp over deg. Se, mørke dekker jorden, skodde dekker folkene. Men over deg går Herren opp, hans herlighet viser seg over deg. Folkeslag skal gå mot ditt lys, konger gå mot din soloppgang." (Jes 60,1-3)

Både Jesaja og Jesus beskriver israelittene og verdenssituasjonen som mørke og tungsinn. Det er ikke et fysisk mørke, solen står fortsatt opp hver morgen. Det er en åndelig mørke fordi folk lever borte fra livets lyskilde, nemlig Gud selv. Dette setter Jesu utsagn i perspektiv. Ikke bare sier han at folk i verden lever i mørke, han gjør det også klart at han har rollen som tilskrives Herren og Messias i Jesaja 60. "Det er meg".

Dermed sa Jesus to viktige ting: At han er lyset fra Jerusalem og for verden rundt, slik det ble lovet gjennom profetene.

Løvhyttefesten setter Jesu identitet på dagsorden. Han svarer ikke direkte på spørsmålene, men ved å knytte løvhyttefestens bønn for vann og gleden av lys i natten til seg selv, har Jesus gitt et veldig klart svar: Han er Herren, som er en kilde for dem som tørster, og et lys for dem som er blinde og famler rundt i mørket.

Noen var klare i sin konklusjon etter dette: "Det er Messias" mens andre tvilte.

Livets vann til den som tørster og lys til den som vandrer i mørket – det er sterke bilder på hvem Jesus er.

Tilrettelagt ved Jorunn Andestad Langmoen